

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex epistola ad Colossenses.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431

Εκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους.

ΠΕΡΙ τῆς ἐν νόμῳ καυχιμῶ-
των φησὶν ἄλλα ἢ μοι κέρδη,
πάντα ἤρημαι διὰ τοῦ Χριστοῦ ζη-
μίαν. ἀλλὰ μὴ οὐκ ἤρσημαι τὰ
πάντα ζημίαν ἔτι, διὰ τὸ ὑπερέχον τὸ
γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ κυρίου ἡ-
μῶν, δι' ὃν πάντα ἐζημιώθην, καὶ
ἤρσημαι σκύβαλα ἔτι, ἵνα Χριστὸν
κέρδησω. διὰ τὴν ζημίαν καὶ σκύβαλα
ἐν νόμῳ; ἢ δὲ καὶ τὸ ὑπερέχον τῆς
γνώσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ; καὶ τοὶ θεοὶ
φύσις καὶ ἀληθινὸν ὁ διὰ Μω-
σέως νόμος τοῖς δεξιμοτέροις ἐκή-
ρυξεν. ὁ δὲ τῆς νέας διαθήκης μυσ-
τηριῶν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύττει-
κασιν. ἀλλ' εἴπερ ὅστιν ἀνθρώπος καθ'
ἡμᾶς, αὐτὸ δὴ τὸ κοινόν, οὐχ ἐνώσθη
τῇ καθ' ἑαυτὸσιν, τῇ πρὸς γὰρ φημι
ὅτι ἐκ θεοῦ λόγον, θεὸς ἔστι πεπεω-
μένον, πῶς ὑπερέξει τὸ νομικῆς πί-
στεως ἢ κατ' αὐτόν;

Εκ τῆς πρὸς Κολοσσαίους.

ΝΥΝ χαίρω, φησὶν, ἐν τοῖς
παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν,
καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῆς
θλίψεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου
ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ὅστιν ἡ ἐκ-
κλησία, ἧς ἐγὼ ἄρχος ἐστὼν διάκονος
καὶ τῶν οἰκονομῶν τοῦ θεοῦ τῶν δοθεῖ-
σάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληροῦμαι τὸ λόγον
τοῦ θεοῦ τὸ μυστήριον τὸ ἀποκρυμ-
μένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γε-
νεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις
αὐτοῦ, οἷς ἠρέκτισεν ὁ θεὸς γνωρίσαι
ἡμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ὅστις Χριστὸς
ἐν ἡμῖν, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης, ὃν ἡμεῖς
καταγγέλλομεν. πῶς κέρυψαι τὸ
Concil. Tom. 5.

Ex epistola ad Philippenses.

QVÆ mihi fuerunt lucra (de
gloriationibus in lege lo-
quitur) hæc arbitratus sum propter
Christum detrimenta. Verumtamen
existimo omnia detrimentum
esse propter eminentem scientiam Ie-
su Christi Domini mei, propter quem
omnia detrimentum feci, & arbi-
tror ut stercora, ut Christum lucrifaciam. Quid est, amabo, eximia
Christi Iesu scientia? cur omnia
quæ legis sunt, detrimentorum &
quiesquiliarum loco duxit; cum
lex Mosaica præcis illis homini-
bus verum naturalemque Deum
prædicauerit, non secus ac nouæ
legis doctores Iesum Christum nunc
hominibus annuntiant. Sane si
tantum communis nostrique si-
milis homo esset, cum Verbo
quod ex Deo procedit, hypostatica
vnione non coniunctus, atque
ideo nec Deus creditus; non vi-
deo, qua ratione fides in ipsum,
fidem quæ ex lege est, excelleret.

Ex epistola ad Colossenses.

GAUDEO nunc (inquit) in
passionibus meis pro vobis, &
adimpleo ea quæ desunt passionum
Christi in carne mea pro corpore
eius, quod est ecclesia, cuius factus
sum ego minister secundum dispen-
sationem Dei, qua data est mihi in
vobis, ut impleam verbum Dei;
mysterium quod absconditum fuit
a sæculis & generationibus, nunc
autem manifestatum est sanctis
eius, quibus voluit Deus notas fa-
cere diuitias gloriæ sacramenti hu-
ius in gentibus, quod est Christus, in
nobis spes gloriæ, quem nos annun-
tiamus. Quomodo abditum est

mysterium, aut Dei prorsus Verbum est, aut cuiusmodi tandem gloriae opes suppetunt Christo, si quidem vulgaris tantum nostrique similis homo existit? Neque enim grande aut magni alicuius ponderis mysterium hic latet, si Christo non cohæremus tamquã Deo, certoque persuasum habemus Dei Verbum, quod in forma & equalitate Patris est, hominem factum ad vlroneam exinanitionem se demisisse, manens interim hoc ipsum quod erat. Ad hunc enim modum mysterium hoc acceptum ingentes magnificentia & gloriae diuitias offert.

Coloss. c. 2. v. 6.

Sicut ergo accepistis Iesum Christum Dominum nostrum, in ipso ambulate, radicati & superadificati in ipso, & confirmati fide. Quomodo nos Christum susceperimus, id facer Ioannes eiusmodi oratione breuiter explicat: Et Verbum, inquit, caro factum est. Verumtamen licet caro factum est, per hoc tamen Verbum esse non desit. Nam etiam in eo statu pari cum Patre auctoritate pollet; & qui crucis supplicium pertulit, Dominus gloriae appellatur.

Ioan. c. 1. v. 14.

Coloss. c. 4. v. 2.

Orationi in state, vigilantes in ea in gratiarum actione: orantes simul & pro nobis, vt Deus aperiat nobis ostium sermonis ad loquendum mysterium Christi (propter quod etiam vincetus sum) vt manifestem illud ita, vt oportet me loqui. Sane si Christus Deus non esset, sed homo tantum diuinæ gratiæ munere donatus, mysterium de ipso non admodum profundum foret. Quo igitur ostio patefacto opus erat, vt illud manifestaretur, commodeque (vt oportebat) proponeretur? siquidem non est res magna, aut ardua de homine di-

μυστήριον, ἢ πῶς ὄντιν ὅλως λόγος θεοῦ, πῶς δὲ ὁ πλοῦτος τῆς δόξης ἐνεστὶν αὐτῷ, εἴπερ ὄντι κοινὸς ἀνθρώπου καὶ ἡμᾶς ὁ Χριστός; οὐδὲ γὰρ μέγα ὄντιν, ἀλλ' οὐδὲ ἀξιολόγον τὸ μυστήριον, εἰ μὴ ὡς θεῷ παροσίμῳ τῷ Χριστῷ, καὶ σιωπῆμῳ, ὅτι θεὸς ὢν ὁ λόγος, καὶ ἐν ἰσότητι καὶ μορφῇ τοῦ πατρὸς, καθεκέν ἑαυτὸν εἰς κένωσιν, ἡυμῶν δούθετος, καὶ μετρητικῶς ὅτι τῷ πλούσιον γὰρ οὕτω, καὶ δόξη πολλῇ νοεῖται τὸ μυστήριον.

Ὡς οὖν περιλάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν κύριον ἡμῶν, ἐν αὐτῷ περπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ, καὶ βεβαίουμένοι ἐν πίστι. Πῶς οὖν περιλάβομεν τὸν Χριστὸν, διδάξαι λέγων ὁ ἁγίος Ἰωάννης· καὶ ὁ λόγος σαρεξ ἐγένετο. ἀλλ' οὐ πέπαιται τὸ εἶναι λόγος, καὶ εἰ γέγονε σαρεξ. σωεδρῶν γὰρ καὶ οὕτω τῷ ἰδίῳ πατεῖ, καὶ κύριος τῆς δόξης ὁ ἐσαωραμένον ὠνόμασαι.

Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, κρηγορούτες ἐν αὐτῇ ἐν βίχαις· προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου, λαλήσαι τὸ μυστήριον τοῦ θεοῦ, δι' ὃ καὶ δεόμεθα ἵνα φανερώσω αὐτῷ, ὡς δεῖ με λαλήσαι. εἰ μὴ θεὸς ὁ Χριστός, ἀνθρώπος δὲ θεῖα χάριτι τελεμημένος, οὐδὲν ἐχθ βαδύ τὸ ἐπ' αὐτῷ μυστήριον. πῶς οὖν ἐδέετο θύρας εἰς τὸ φανερῶσαι αὐτῷ, καὶ καθὼς ἐδὲ φανερῶσαι; μέγα γὰρ οὐδὲν ἢ χαλεπὸν τὸ περὶ δούθετου λέγειν, ὡς εἶναι καὶ φύσιν ἀνθρώπου. εἰ δὲ ἀνθρώπου

ANNO
CHRISTI
431.

γεγονώς ὁ ἐκ θεοῦ κηρύσσεται λόγος, ἡ εὐαγγελία δὴ τοῦ παντὸς θεοῦ, τῆ καὶ εὐαγγελιστοῦ ἀποστόλου, καὶ διδόντος λαλήσαι τὸ μυστήριον, καθ' ὃν προσήκει ἐξῆς.

cere, quod natura homo fit. Si autem Verbum Dei homo factum prædicetur, iam omnino opus erit præsidio Dei, qui ostium referet, conuenientemque mysterii huius explicationem largiatur.

Εκ τῆς πρὸς Ἑβραίους.

Ex epistola ad Hebræos.

ΟΤΑΝ δὲ εἰσαγάγῃ τὸν προστόπον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι θεοῦ.] μονογενῆς καὶ φύσιν ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς ἀνόμασαι λόγος, ὅτι μόνος ἐκ μόνου γεννητῆς πατρὸς εἰρηται δὲ καὶ προστόπος, ὅτι καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκουμένην ἀνθρώπος γεροντός, καὶ μέγας αὐτῆς. πλὴν καὶ οὕτω προσκυνῆται ὡς τῶν ἀγγέλων ἀπέλων, ἀνακρίτου τε καὶ πρότερος μόνου θεοῦ τῆ καὶ προσκυνῆσαι δεῖν. πῶς οὐκ οὐ θεὸς ὁ Χριστός, ὁ καὶ ἐν οὐρανῷ προσκυνουμένῳ;

CV M *introducitur primogenitum in orbem terra, dicit: Et adorent eum omnes angeli Dei.* Naturale Dei Patris Verbum unigenitum appellatur, quandoquidem solum ex solo Patre genitum est: primogeniti autem nomen tum demum obtinuit, quando homo, & mundi pars effectum in hunc terrarum orbem ingressum est. Verumtamen hac quoque ratione a sanctis angelis adoratur. Iam cum adoratio soli Deo debeat, & ad illum solum referatur, quis Christum Deum esse ambigat, ut qui etiam in cælo adoretur?

Καὶ πρὸς μὲν τῶν ἀγγέλων λέγει· ὁ ποιῶν τῶν ἀγγέλων αὐτῶν πνεύματα, καὶ τῶν ἀποστόλων αὐτῶν πυρὸς φλόγα. πρὸς δὲ τὸν υἱόν· ὁ θρόνος σου ὁ θεός εἰς αἰῶνα τῶν αἰώνων, καὶ ἡ βασιλεία σου εὐδυνάτου σου, βασιλεία σου ἡγάπησας δικαιοσύνην, ἐμίσησας ἀδικίαν· διὰ τὸ ἐχρησάσθαι σε ὁ θεός ὁ θεός σου ἔλαμον ἀγαλλιάσεως ὡς τῶν μετόχων σου.] εἰ ποιῆσιν ἀγγέλων ὅτι ὁ θρόνος ἔχων εἰς αἰῶνα τῶν αἰώνων, ἀγαπήσας τε δικαιοσύνην, ἐμνησκῶς ἀδικίαν, καὶ διὰ τὸ ἐχρησάσθαι λεγόμενος τῶν ἐλαίων τῆς ἀγαλλιάσεως ὡς τῶν θεοῦ καὶ πατρὸς ἢ δὴ ἀρεθὸν φανερὸν εἰς εὐνοίας ἐργάται τὰς ἐπὶ αὐτῶν; εἰ γὰρ ποιεῖ τῶν ἀγγέλων αὐτῶν πνεύματα, καὶ θρόνον ἔχει θεότητος· ἵνα ἕξῃ τὸν χεῖρα τῶν ἐλαίων τῆς ἀγαλλ-

Et ad angelos quidem dicit: Qui facit angelos suos spiritus, & ministros suos flammam ignis. Ad Filium autem: Thronus tuus Deus in seculum seculi. Virga equitatis virga regni tui. Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem: propterea unxit te Deus Deus tuus oleo exultationis pro participibus tuis. Si angelorum conditor est, si thronum obtinet sempiternum, si iustitiam dilexit, & iniquitatem odio habuit, eaque de causa exultationis oleo a Deo Patre inunctus fuit; quid statuere aut cogitare nos par est, dum in eiusmodi de ipso sententias inciderimus? Nam si cælestes spiritus suos facit ministros, thronumque possidet deitatis; quomodo oleo exultationis delibu-

* ἀγγέλων

* ἀγγέλων

